

ges, nevedet! (9. Zs. 2—3). Hadd hirdessem testvéreimnek nevedet, az igazak között hadd dicsérjelek (21. Zs. 23).

Dávid visszatért övéihez és örömmel mondotta: Ti, kik féltetek az Urat, dicsérjétek őt, s Jákob minden ivadéka, magasztaljátok őt. Mert ő nem veti meg és nem nézi le a szegény könyörgését... (21. Zs. 24—25). Megtudtam az Úrtól, hogy megőrzi örökre Dávid iránt irgalmát, és szövetsége mindig vele marad (88. Zs. 29). — Erre az összes szent atyák megvidámodtak, hálát adtak Istennek, dicsőítették őt és ezt énekelték: Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene, áldott vagy, ki a mélységeket szemléled; áldott vagy királyi trónodon; felette dicséretreméltó és felette dicsőséges mindörökké! (Dán. 3).

Szalóczi Pelbárt O. F. M. fordítása

ANYÁM INTEGETETT

Anyám integetett a szélben, sápadt és sugárzó
volt az arca s kendője lobogott, akár egy zászló.

Mint egy búzakalász, áldó mozdulattal integetett,
a szeme fényes volt, csupa mély tűz és csupa szeretet.

Mint akit gyökér köt a földhöz, állt a zúgó szélben
s keskeny keze integetett, amikor visszanéztem.

Mint a muskátli-ág, olyan volt bús, repeső karja,
mint a muskátli-ág, amely kivirágzik hajnalra.

Integetett a suhogó szélben, szárnyas mozdulata
csupa vad féltés volt és csupa átvirasztott éjszaka.

S csupa láng volt s csupa könny volt az eltűnő időben,
nem volt öreg, se fiatal, csak anya, szent s időtlen.

Csak anya volt, ki integet a szélben gyermeke után,
akit elnyelt a köd, a távolság, a bánat és magány.

Ölbey Irén